
Luoja koettelee, ei hylkää

Siinä elämän perustotuus on. Saamamme palautteet ja toimintamme yhteisöissä, muokkaavat ajatusmaailmaamme. Sanomisilla on paljon suurempi vaikutus, kuin mitä me tunnustamme. Herkästi heittäydymme mielipiteemme taakse, mutta tämäkin kirjoitus on vain mielipide ja tuntemus, osittain koettunakin. Huumorilla pehmentäen.

Ei sota, eikä sen julmuudet ole mihinkään muuttuneet. Vaan ihminen, joka pystyisi muutoksen tekemään, ei ole pätkeäkään viisastunut. No, onhan Pahiksen rintamasuunta muuttunut. Japaniin ja Vietnamiin se tuli lännestä, nyt idästä. Kauheista kokemuksista huolimatta vielä nykypäivänäkin, vihjaillaan ydinaseiden käytöstä.

Minun "sotani" on sotalapsen muistelua. Isä haavoittui kaksi kertaa. Ja "rautaa rajalta" hän vei koteloituneena, hautaan asti. Jos taivaan portilla oli metallin ilmaisin, niin hänelle sen näyttö otettiin varmaan positiivisena ilmiönä.

Talvisodan alkuvaiheista ei ole jäänyt muuta mieleen, kuin ne Karjalan koivikon pirun jäiset kannot. Olimme isän kanssa eri mieltä niiden lämmöstä, istumiseen. Joku varmaan arvelee, että minun krooninen kaipuuni lämpimiin maihin johtunee niistä paleluista. Tuskin, sillä se oli kehitykseni aivan alkuvaiheessa. Mutta syynsä sekin.

Maailmaan tuloni ajoittui pahimpaan paukkeeseen. Kävin kyllä kurkkaamassa, mutta sotilastermiä käyttäen vetäydyin takaisin. Joten lopullisesti tulin vasta viikko, välirauhan solmimisen jälkeen. Vetosin aina myöhemmin riitatilanteissa siihen, etten ole syntynyt maailmaan sotimista varten. Vaan rauhanajan oli vallittava, ennen kuin suostuisin tulemaan.

Niin, onhan Ukrainakin muistoissani. Ennen maan itsenäistymistä, n. 50 v. sitten haimme öljylastin Odessasta. Silloisen kaupungin olivat "valloittaneet" juutalaiset kauppiaat. Plus, mittavat kulkukoira-alaumat. Piti olla patonkia heitettäväksi, ettei tullut koipeen tervehdystä. Kaunis, mutta varsinkin öisin, tosi rauhaton paikka. Alkuperäiskansa oli silloinkin, ystävällistä.

Paljon on elämässäni tapahtunut, mutta oli vielä yksi arvoitus. Joka ratkesi tällä vuosikymmenellä. Arvasitte oikein, rakkaus tietenkin. Tulisuudelmankin arvoitus

selvisi. Olavi Virraltakin se jäi kokematta, hänelläkin vain "aatos lensi". Minäpä kerron: Kun Savotar läiskäytti suukon yli 80 asteen saunan löylyissä, niin varpaatkin käpristyivät tunteen palosta. Mutta olinpahan jo valmiina, silmät kiinni ja töröttävin huulin. Aavistellen, ihmettä odottaen. Taivaallinen tuli kuumotti jo sisäpuolellakin. Tunneryöpyn jälkeen, hörppäys lölyvettä hiukan helpotti, kun horjuimme todelliseen elämän kylmyyteen.

Kyllä kokemus on aina enemmän kuin kerrottu näkemys, kokeilkaa ellette muuten usko. Tästä ei enää muuta puutu, kuin se todellisuus. Näin kuulemaani mukailen:

Sinne taakse taaimmaisen tähden
Minäkin täältä kerran lähden
Siellä ei lasketa valtaa, ei rahaa
EIKÄ KUKAAN TEE KENELLEKÄÄN PAHAA.

Kalevi Pirttijärvi